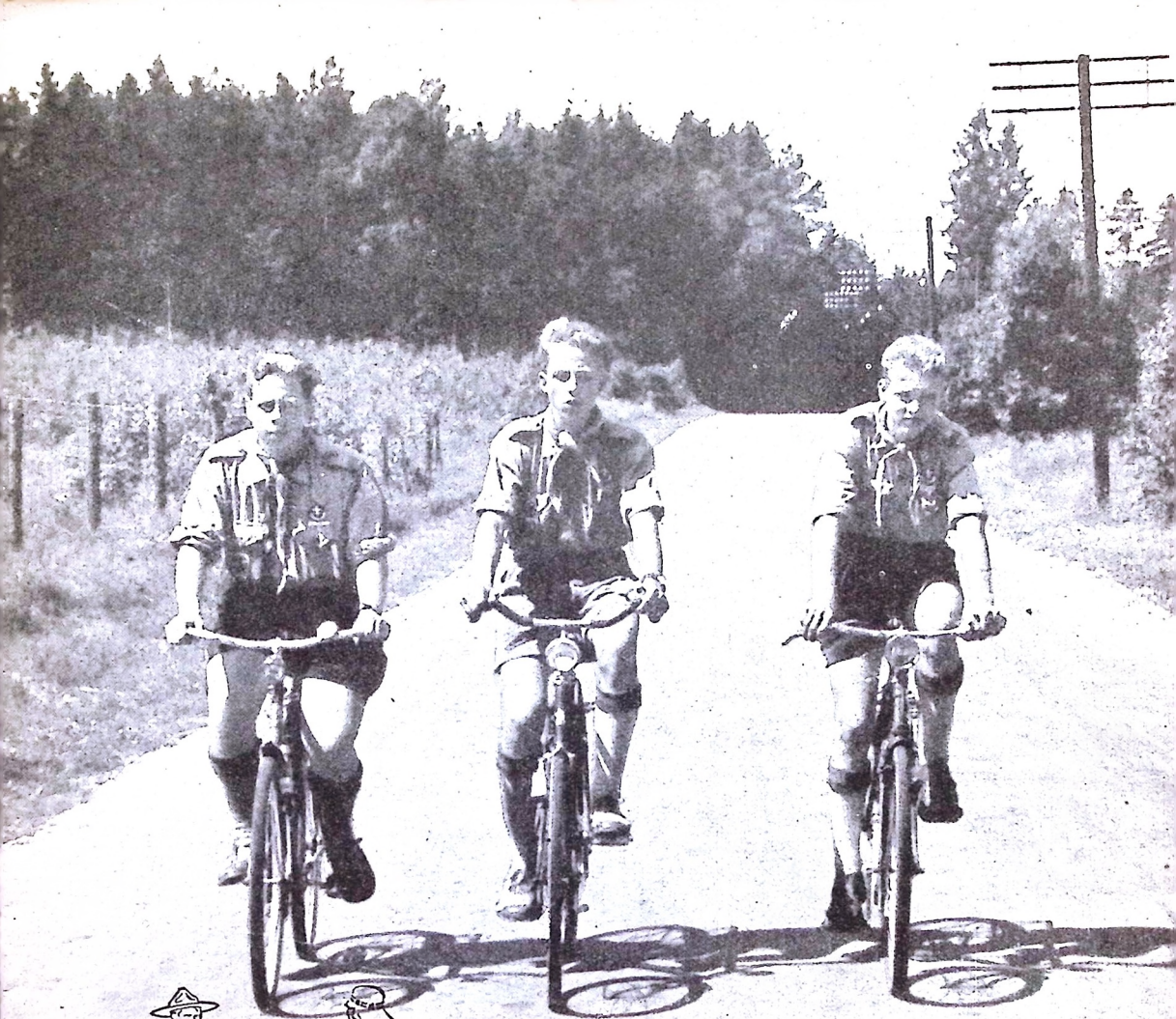




SPEJDERNES MAGASIN



VED LEJRBÅLET

SPEJDERCHEFEN skriver om DAN SPRY

Den nye leder af alle verdens spejdere.

Den første jamboree fandt sted i London i 1920, og det var under denne jamboree, at stifteren af spejderbevægelsen, Lord Robert Baden-Powell blev udnævnt til verdens-spejderchef.

Da Baden-Powell døde i 1941, overtog den mand, der havde fulgt ham på alle hans rejser lige siden jamboreen i Danmark 1924, ledelsen af den internationale spejderbevægelse, mens verdenskrigen stod på. Denne mand var oberst J. S. Wilson. Efter krigen samledes ledende folk fra alle spejderkorps i Frankrig og blev enige om at bede oberst Wilson fortsætte med at være leder, men det vedtoges tillige, at der ikke skulle udnævnes nogen ny verdens-spejderchef; den titel skulle hun een mand have båret: stifteren Baden-Powell.

Sidste sommer trak oberst Wilson sig tilbage på grund af alder og til hans efterfølger valgtes canadieren, generalmajor Dan Spry. — Dan Spry, der er 41 år, har været i spejderbevægelsen, siden han som otteårig kom ind som ulveunge. — Han blev senere spejder, rover, tropsassistent og fører. Efter krigen overtog han ledelsen af det canadiske spejderkorps og blev leder af dettes Gilwell-førertræning. Så I kan se, at han kender ikke så lidt til ulve- og spejderlivet.

At han er en meget dygtig mand, kan man forstå af, at han kun var

31 år, da han blev udnævnt til generalmajor under sin deltagelse i verdenskrigen. Da krigen endte, blev han udnævnt til den næstøverste stilling i den canadiske generalstab. Men da man i Canada i 1946 stod og manglede en leder af spejderkorpsen, forlod han hæren for helt at tage sig af ledelsen af spejderkorpsen.



Jeg har truffet ham flere gange, i Frankrig, England, Schweiz og Lichtenstein og kan fortælle jer, at han er en frisk og hyggelig spejderfører, og jeg kan give jer en lille historie, der viser hans gemytlige side.

Han og jeg sad alene i en togkøpe sidste sommer nede i Schweiz, og så sagde han: »Jeg kan jo ikke dansk, men er det rigtigt, som jeg synger denne sang?« Og så sang han »Rosen fra Fyne«. Det er jo en canon med fire linier, som er gan-

ske ens, og kun indeholdende de tre ord. Jeg spurgte ham naturligvis, hvor han havde lært den, og han svarede, at det havde KFUM-spejdernes chef, pastor Mølgaard, lært ham, og han tilføjede, at den kunne man nu synges mange steder i Mellem- og Sydamerika, for han havde lært dem den.

Og nu den pudsige grund til, at han lærte sangen fra sig: De to sidste år havde han rejst meget i Mellem- og Sydamerika for at hjælpe spejderkorpsene der nede med deres arbejde. Når der holdtes møder, blev diskussionerne meget livlige, fordi mellem- og sydamerikanerne har et livligt temperament. Når han så syntes, at man trængte til lidt ro i forsamlingen, standsede han diskussionerne og lærte forsamlingen »Rosen fra Fyne«. »For«, sagde han, »så blev der stille, for sangen er så melodisk og fin og så beroligende«.

Han har lovet at skrive Sct. Georgs-budskabet til spejderne i år, så nu ved I, hvem Dan Spry er, når budskabet bliver læst op.

Ove Holm.

FORSIDEBILLEDET

stammer fra Leo-troppens sommerlejr ved Silkeborg-sperne. — Billedet er taget af spejder Peter Larsen.



Påske

Længe før Jesus Kristus levede dernede i Palæstina, kendte isralitterne til at fejre påske. Festen var en af de store fester, hvor man dels samledes i templet til offerfest, dels i hjemmene, hvor man på forskellige måder mindedes, at Gud Herren havde udfriet sit folk fra Ægyptens trællekår. Man mindedes, da døds-englen gjorde sin høst blandt de førstefødte i Faraos land, men skånede Israel.

Påske blev også for os kristne vor store kirkefest. Hvad der engang skete, da jødefolket blev et frit folk, det kan godt være billedet på, hvad der skete for os, den første langfredag.

Sandelig er der noget i langfredag, vi aldrig kan se tilbunds i. Den gamle salmedigter har ret, når han siger: »Ja, jeg tror på korsets gåde, gør det, frelser, af din nåde«.

Men samtidig ved vi, at Jesus Kristus kæmpede med de to mægtige fjender, døden og djævelen og sejrede, gjorde os mennesker fri.

Som ung går man vel ikke så ofte og tænker på, at alt menneskeliv ender med døden, skal da heller næppe gøre det.

Men ingen vil heller gammel kan undgå at mærke den onde magt, som virker både inde i os selv og uden om os. Den onde, der gør os til trælle, gør os ufri.

Da Jesus råbte sit »det er fuldbragt«, da ville han sige til os, at nu havde han sejret både over død og djævel.

Men det kunne vel nok have været svært at tro det, om Jesu rige menneskeliv var endt på et kors, og så ikke mere.

Men der er apostlenes, og efter dem den kristne kirkes, enstemmige og jublende vidnesbyrd, at Gud viste sin magt, sagde sit ja, til Jesu gerning, da Gud oprejste Jesus fra de døde.

Han er ikke her, han er opstanden, lyder det glade budskab til os.

Jesus Kristus havde kæmpet og sejret.

Fritz Lerche.

DEN LYSE SIDE



Smil til verden — og den vil smile til dig.

Du har ofte hørt denne sætning, men har du rigtig tænkt over meningen bagved ordene. At smile i medgang og i modgang. Det sidste er måske vanskeligt — men har du først prøvet det blot een gang, vil du hurtigt erkende, at det er den eneste rigtige metode til at skabe harmoni i dig selv og til dine medmennesker. Når du er sur og vred, ødelægger du ikke blot stemningen hos dig selv, men også hos de mennesker du omgås. Og hvad er det forresten, du er sur over — en irretesættelse — lidt modgang — måske en forkert afstraffelse. Prøv hellere at tage disse ting med et smil og lær af dem. Uden modgang ingen medgang.

Der er smil på det raske, glade hold, denne strofe kender du godt, og du har sunget den mange gange. Tænk over de ord — der er smil — og prøv at følge dem. Lad os se smilet hos dig.

Mogens.

Baden-Powell fortæller om en lille panter

Det eneste vilde favoritdyr jeg forøvrigt har haft var en lille panter, som hed Squirks.

Jeg havde ladet mig fortælle, at der skulle være en panter i Kadir junglen, og begav mig følgerig ud på elefantryk for at jage ham. Medens jeg stod og stirrede ned i græsset, gennem hvilket vi drog af sted, opdagede jeg noget, som jeg syntes lignede en panterpote, der stak frem af en græstue. Jeg skød

derfor mod det punkt, som jeg anså for at være dyrets krop. Skuddet satte liv i »poten«, og da den rørte på sig, så jeg, at det var en panter, hel og holden, men i meget lille mål. Da kravlede jeg ned, tog den med mig op og senere hjem til lejren.

Natten derefter sov jeg ude i det frie i en seng af indisk model og havde ved siden af mig min ny-erhvervelse. Midt om natten be-

gyndte den at give hals på panter-sproget, men lagde sig snart til ro igen ved siden af mig, som den allerede var blevet gode venner med.

Den følgende morgen fandt vi fodaftryk af en panter, som uopmærksomt var gået rundt om min seng. Det stod ganske tydeligt i forbindelse med ungens skrig, måske var det moderen, som imidlertid ikke havde tilstrækkeligt mod til at redde sit afkom.

Squirks blev hos mig næsten et helt år, og var en højst forfriskende kammerat, tam som en hund, men på intet område pålidelig.

GASPRØVEN

af REG. GAMMON efter THE SCOUT

Tegning af GÜNTHER HANSEN

Gamle Brock sov fast, rullet sammen i sin seng af tørt græs og rester af døde bregner, da den først hørte en mærkelig bankende lyd. Selve klipperne ved siden af hvilke han lå, syntes at vibrere og banke. Han rullede sig ud og var i samme øjeblik lysvågen. Mrs. Brock kravlede allerede tæt hen ad jorden, lysvågen ved den usædvanlige lyd og parat til at møde ethvert angreb.

De var først fornylig flyttet ind i deres hjem på bjergsiden, faktisk først i begyndelsen af vinteren, fordi der var tørt og varmt og meget dybt under klipperne. Det var slet ikke noget nyt hjem, idet det var blevet udgravet for mange år siden af nogle af deres fjerne slægtninge.

Mange gange havde mennesker med hunde og spader og stænger forsøgt at grave de forskellige grævlingefamilier, som havde beboet hulen, ud. Men hver gang havde de store klippestykker hindret dem, og deres gravning var endt, hvor stien forsvinder mellem to kæmpestore flader af solide sten øjensynlig skudt ind i selve klippens flade. Kun dynamit kunne flytte så solide klipper som disse, og det var et materiale, som bjergbonden ikke vidste noget om og i hvert fald ikke ville tro på.

Fra tid til anden var terrierhunde blevet hentet nede fra dalen (bjergfårehunden ville ikke stå ansigt til ansigt med en grævling i et hul som dette) og pudset på åbningen i klippeoverfladen. Resultatet havde altid været det samme. Manden lyttede ved indgangen og ventede i — hvad der syntes år — uden at en lyd tilkendegav, at der var noget liv under klippen. Så pludselig kom dybt nedefra et hyl af smerte og et snøft, efterfulgt af en flået og bløddende terrier, der for frem fra klippen.

De kraftige forpoter og klør hos grævlingen er frygtelige våben at møde i mørket i en smal passage i en af bjergkanalerne.

Andre gange var den lille terrier ikke vendt tilbage, men havde betalt med sit liv for sit mod.

Det var sædvanligvis, når lammen var ved at blive født, at bjergbonden vendte sin opmærksomhed mod grævlingeboet. Engang imellem havde en af boets beboere glemt sig selv så meget, at den havde snappede et svageligt lam, der allerede var så godt som død, og forbrydelsen var aldrig blevet glemt.

I nogle tilfælde havde det slet ikke været grævlingen, men den stærke bjerggrav, som havde båret lammet bort. Den blev jaget over

bjergfloden ved skråningerne af bevæbnede mænd og måtte ofte betale den højeste bøde for sine ulykker. Uheldigvis kunne den vrede farmer aldrig overtale til at tro, at Brock-familien var fredselsskende folk, der sjældent gik på plyndringstogt. Den ene lejlighed, ved hvilken en urespektabel gammel Brock blev fundet i et hønsehus, blev aldrig glemt, og som følge deraf led hele grævlingeslægten derefter under dette.

Ved stadig mislykkede forsøg på at få grævlingerne ud, havde bjergfarmeren sat fælder op, hvor dyrene passerede forbi, og på denne måde havde han ved forskellige lejligheder haft heldet med sig. Adskillige havde forladt boet en måneskinsnat for at besøge de nøgne asketræer, der stod i indelukket på stenene over deres bopæl, og var aldrig vendt tilbage. De gamle træer indeholdt mange delikate mad-diker, som kunne hales ud fra den døde bark. Det gamle indelukke var dækket af blåklækker om foråret, og løgene var meget eftertragtede af grævlingene, der var ørnebregnerødder at grave op og masser af sten, der gav ly mod slag og skrammel til føden.

En springfjederfælde, godt gemt, bedrog dog ikke altid Brock, og han opfandt sin egen metode at løse den på, hvis han ikke kunne undgå at krydse over den.

Så grævlingefamilien var blevet plaget årene igennem, men de havde reddet sig igennem trods lejlighedsvis modgang og tab af voldsom karakter. Da de blev fordrevet fra mere angribelige pladser på dalenes sider, søgte de ly i denne klippe, hvor gamle Brock og mrs. Brock nu lå i uvished.

De var begge kendt med lyden af flyvemaskinen, der passerede forbi. Mangen en klar stjernesnat var de standset i deres fouragering eller i deres samlen pinde og mos til sengene for at se op på den mørke skygge med det lille lys, der bevægede sig henover himlen.

Den støj, maskinen lavede, ængstede dem ikke mere, fordi de ikke forbandt den med nogen fare for dem selv. Det var ikke mere for dem end lyden af vandfaldet fra bjergfloden, når vandet fossede ned i dalen, og som de så på nogle af deres natlige udflugter.



Men denne nye lyd — som for deres skarpe sanser syntes at trænge ind i jordens dyb og få selve klipperne til at skælve — var ukendt og frygtelig.

Gamle Brock forlod kammeret og begav sig på vej opad den skrånede passage, der havde forgreninger til mange retninger. Her standsede han for at snøfte i luften og lytte.

Den frygtelige skælven havde lagt sig, og han kunne høre menneskelige stemmer og genkende lugten af mennesker. Men hundelugten, som han kendte så godt, var der ikke. I stedet for kunne han lugte en skarp og modbydelig lugt, der var fuldstændig fremmed for ham. Den fyldte ham med afsky og angst, som en ny og ukendt lugt altid gjorde. Han fortsatte mod indgangen, hvor han kunne høre lyden af spader, der gravede ned i jorden.

Pludselig så han noget glide ned gennem pasagen hen imod ham — det mindede ham om den hugorm, han havde overrasket en varm sommernat — kun var denne større. Han trak sig hurtigt tilbage, og den lange ting standsede. Den bankende lyd, som for en tid var op-
hørt, tog nu fat igen med et sæt og

steg til en frygtelig tone. I samme øjeblik udspyedes fra den lange slangelignende tingest et tæt damp — den modbydelige lugt, som han havde lugtet før.

Brock vendte sig og løb hurtigt ned ad passagen til det sted, hvor hans kone ventede, ængstelig og forfærdet. De sagde intet til hinanden — det var heller ikke nødvendigt, for hun havde allerede fattet, at en ukendt fare truede, og han førte lugten af dampen med sig i sin pels.

Hun gik hen og lagde sig ned, hvor hun havde forberedt sig på at få sine unger, der skulle komme i løbet af få dage. Side om side lå de i mørket, medens den frygtelige damp rullede ned gennem passagen mod dem. Gradvis gled den ind i hvert hjørne af udgangene, indtil den fyldte deres kammer.

Gispende og skrækslagne vaklede Brocks bort fra kammeret og søgte blindt op mod den åbne luft.

Oppe på jorden havde farmerens søn lukket for motoren på en gammel Fordson traktor og var ved at trække en lang gummislange op af hullet, fra hvilket en tynd dampstråle trængte ud.

»Vær nu forsigtig«, råbte farmeren til sønnen, »når du kører herfra. Det er meget stejlt — og slet ikke klogt at komme her med en traktor. Hvis de bæster stadig er levende, vil vi lade dem leve. Det er alt for farligt dette her«.

Den unge mand klatrede op på traktoren, drejede den forsigtigt, til den vendte mod vejen ned ad klippen, og begyndte forsigtigt at køre frem med bremsen i bund. En gang så det ud til, at maskinen ville overløbe motoren, og på den våde vej gled hjulene i forskellige retninger. Men endelig, da det var ved at blive mørkt, nåede de bjergets fod og kørte ind på den smalle dalvej, der førte til gården.

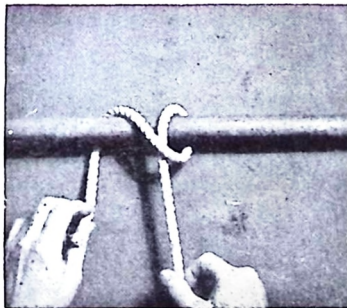
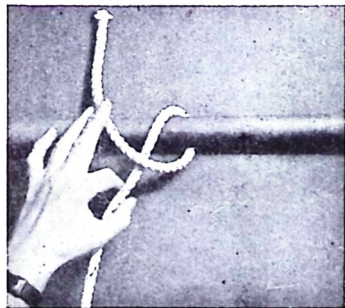
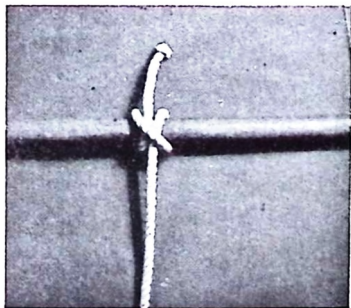
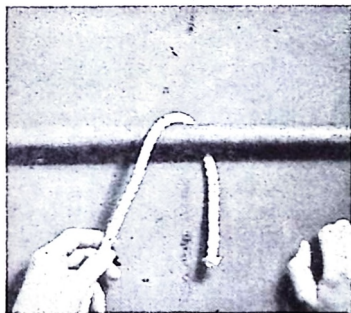
Næsten i samme øjeblik viste der sig to mørke skikkelser fra et hul, der var næsten skjult af visne bregnegrene i nogen afstand på bjergskrånningen fra stedet med gassen.

Gamle Brocks hukommelse havde reddet deres liv, da han kom i tanker om nøddugangen, der så længe havde været ude af brug. Sammen begav de sig rundt om bjergsiden for at finde et nyt hjem, sikkert for dem selv og for deres ventede unger.

MÅNEDENS KNOB ved lpm

DOBBELT HALVSTIK

bruges til fortøjning og til at slutte besnøringer med. Læg mærke til, at tampen skifter side på billede 2. Prøv at lave den »alle fire veje«: til venstre, til højre og det samme, når tovet føres den anden vej rundt.



Lidt sjovt om teltet



Ved et telt forstår man ifølge M. Frøhse, velbevandret udi gammelt kontoriusseri, en dims, der har en tendens til at ryge i Øresund, når visse her i troppen har med det at gøre. I øvrigt findes der andre mærkelige definitioner på et telt.

Når man får udleveret et nyt telt af troppen, så gælder det om at få det til at ligne et køkkentelt med det samme. Dette resultat nås bedst ved hjælp af rekrutter, lidt varmt svovlsyre, diverse farver, bål og meget andet. Man hiver så teltet ud

af posen, der derefter bruges til at hente bålsten, brænde og vand i, helst ved straks at rive posen itu, da man derved opnår at spare andre senere velvillige sjæle for at gøre det. Man tager så et bundt pløkke, og er der nogen til rest, smides disse væk.

Det ovenfor omtalte, velbearbejdede telt sættes nu op ved at sætte pløkkene i de ringe, der findes langs kanterne; findes disse ikke, stikkes pløkkene bare gennem teltvæggen. Dernæst sættes teltstængerne ind under teltet og rejses op. Lykkes dette ikke, saves blot et stykke — helst for stort — af stængerne, som nu kan stå. Teoretisk skulle teltet nu kunne stå, og man strammer nu teltet ved at hive i bardunerne, indtil en knagende, knækkende lyd høres. Så er teltet strammet op, og man kan nu lægge det i forvejen tilsølede underlag ind. — Nu er teltet helt klart til indrykning, og man sender nu bud efter tropsførereren, som skal bedømme opsætningen. — Han vil imidlertid som oftest besvime ved synet af dette på sin vis fine resultat.

3. Ø.

FRA PRØVER OG DUELIGHEDSTEGN

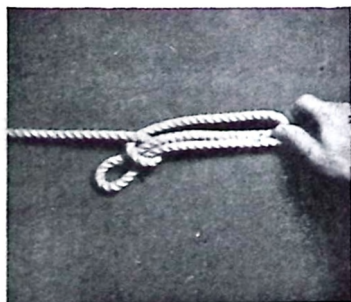
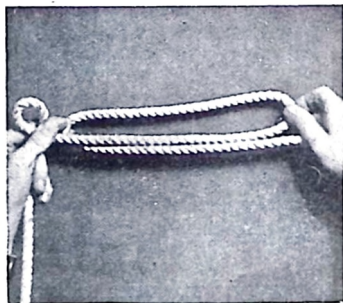


... at have skaffet een spejder!

MÅNEDENS KNOB ved lpm

TROMPETSTIK

bruges til at forkorte et tov, som man ikke vil skære i stykker. Det holder godt, så længe der er et jævnt træk i tovet. Hvis trækket er ujævnt, kan man bruge de måder, der er vist på billede 4: enten binde bugten fast til langtovet, eller stikke langtovet gennem bugten.





PÅ OPDAGELSE i naturen

Tegninger
af
STIG BANG

Der er dem, der påstår, at april rummer alt det vejr, vi har i alle årets øvrige måneder. Det kan sætte ind med hundekulde, hvis »påskeøsten« giver sig til at blæse — det kan være silende, grødefuld dagregn eller korte, piskende byger — og først og sidst kan der komme tindrende, strålende solskinsdage med høj blå himmel og med en gærende uro overalt, så man har fornemmelsen af, at alting fødes til nyt liv. — Og det er jo det, der sker! Nu er sommeren på vej, og vi skal ud — hver og en — ud for at hilse dens forløbere velkommen.

Tag dit hjemmelavede fiskenet — gammel melpose e. l. øje af ståltråd og stang, 2—3 m lang — og et syltetøjsglas, hop på cyklen og følg med ud til et mosehul. Vi skal på jagt efter frøæg, de store slimede klumper med en »lille sort« midt i en kugle af noget, der ser ud som æggehvite, men som er det private »drivhus« for den lille endnu uudviklede sorte haletudse, der ligger og suger solens varme-stråler til sig. Ser du æg, der sidder i lange parallelt løbende perlesnøre, der hænger som



guirlander mellem vandplanterne, er det tudseæg, du har fundet. Men du skal være vaks for at hitte salamanderens æg; de klæber nemlig enkeltvis fast på et vandplanteblad, der til og med bøjes ned over dem.

Fangsten tager I med hjem eller ned i tropslokalet eller »hulen«, og nu kan I næsten time for time følge æggenes udvikling til vævre haletudser, der får ben og søger på land, når halen er svundet ind.



Så er det på tide at sætte dine plejebørn ud, hvor du tog dem, for det er dyrplageri at holde dem for længe i syltetøjsglasset. I gamle dage troede man, at de talløse småfrøer, man så kravle på land, kom

ned fra himlen med regnen — nu ved vi, at det er, fordi de bittesmå frøer altid går på land lige efter en kraftig regnbyge (så overgangen ikke bliver for voldsom!).

Du har sikkert hørt, at videnskaben regner med, at alt liv er opstået i havet. Er det ikke ganske tankevekkende, at når en gælleåndende haletudse på få uger bliver til en lungeåndende lille frø, afspejler dette den forunderlige udvikling, der foregik i jordens oldtid, dengang da nogle fisk fik »ben« og gik på land for gennem årtusinder at udvikle sig til urpadder og videre til krybdyr og fugle — samt til de pattedyr, hvortil også du og jeg — rent zoologisk — hører?

Vi foretager et spring over til noget helt andet, til for-



årsbebuderne, blandt træer og planter! Mange træer blomstrer, før bladene kommer frem. Det gælder af gode grunde særligt vinterbestøvere. Se f. eks. til hasselbuskene, hvor skyer af det fineste gule blomsterstøv ved det mindste vindpust flyver fra de lange, hængende hanrakler over på de knopliggende hunblomsters knaldrøde, strittende grifler, som du nemt kan finde, hvis du gider kigge efter. Også elle- og birketræerne »støver« nu, hvorimod pilen fra sine brandgule hanrakler og sødt duftende hunrakler — de fordoms »gæslinger« — byder årets første honning frem til bier og humler.

Også træernes knopper rækker og strækker sig. »Nu presses knoppen frem, fuldspændt af saft — vor sommer pakket tæt i bitte kurve« — siger digteren. Prøv at pakke nogle af de små kurve ud og se, hvordan de grønne silkefaner ligger sammenfoldet bag det hårde panser af knopskæl. Du vil finde, at hver træart har sin måde at folde bladene på.

Overalt i naturen bryder og gærer det i denne tid, i skovbunden og i træstød, under sten og under bark, i vandhuller og i grøfter kribler og krabler det af en hel verden, der fødes til liv. Du snyder dig selv for en virkelig oplevelse, hvis du bliver hjemme i stedet for at tage ud, og »stå på hovedet« i det hele — også vandhullerne! Tro mig, det bliver herlige dage for både dig og

Torben



Fotografering

Af Emil Davids

I denne artikel og i de to følgende numre får du alt at vide, hvad der er værdt at vide om fotografering.

Når du kigger dine spejderbilleder igennem, vil de bringe en del minder til live fra de lejre og ture, hvor de er taget. Men der vil også dukke meget op, som ikke er med på billedet. Viser du dem til en kammerat, må der tit mange kommentarer til, ja, måske et helt foredrag, for at han kan få et rigtigt indtryk af, hvor god den lejr var, og hvor herligt lejrpladsen lå.

Spejderlivet er synsmæssigt meget forskelligt, det er morgensol på teltet, en masse kig ind mellem telte og ud af teltdøren, røgen fra kogeblået, og lejrblået der flammer

op og oplyser de nærmeste træstammer. Vi kan blive ved hele dagen igennem, alle de tildragelser og handlinger i vekslende lys og vejrtilg.



jeg understrege, at det ikke er nok at tage et klart og skarpt billede, men at det er lige så vigtigt om ikke vigtigere, hvad der er på det.

I det følgende er der givet nogle retningslinier, men det er ikke meningen, at de skal følges slavisk, regler alene giver intet motiv, men ser du et motiv, der tiltaler dig, så tag det, selv om det ikke passer til nogen af reglerne for billedkomposition. Sørg for at billedet fortæller noget, og sørg for at billedet danner en helhed, at det er tegnet med store linier, man kan næsten sige, det skal virke plakatatgigt.



For de fleste af os går det som regel sådan, at der er et par virkelige gode billeder i albummet, resten har selvfølgelig sin værdi for os, for at fastholde et minde, men ellers er de kedelige som tusinde andre familieskovtursbilleder.

Skulle disse artikler give anledning til, at de gode spejderbilleders antal forøges, er opgaven løst.

Vi begynder ikke med den tekniske side af sagen, det ville vel falde de fleste naturligt, men ved i den første artikel at beskæftige os med det billede skal forestille, vil



MOTIV:

Ved at billedet skal fortælle noget, mener jeg ikke, at det skal være en dramatisk historie, hvortil der skal bruges en hel del statister og stilles rekvisitter op, tværtimod skal du forsøge at forenkle, det behøver ikke at være andet og mere end historien om »hjørnet af et telt«. Der skal det med på billedet, der kræves for at give hele atmosfæren, men heller ikke mere, og det sidste er sikkert det vanskelige.



En maler eller tegner kan udelade eller tilføje, men fotografen må tage tingene, som de er. Selvfølgelig kan du i mange tilfælde placere dine kammerater i de omgivelser, du vil have, men alle de stedfaste ting: træer, hegn, telte o.s.v. står næsten aldrig på de rigtige steder for at give et godt billede.

Hvordan kan jeg da få motivet, som jeg vil have det?

Hvis du ved at flytte dig til siden, ikke finder en løsning, prøv så at beskære billedet, det vil sige, gå nærmere til motivet, så selve den person, handling eller ting, du vil



have med, bliver større og måske står tydeligere i billedet, og alt det, der kan bringe uro og tvære ud, forsvinder.

Det samme kan i mange tilfælde opnåes ved at finde et højere eller lavere sted til apparatet.

På forsiden af Spejdernes Magasin nr. 2, 1953 er et godt eksempel på et lavt standpunkt. Den urolige baggrund, der ellers ville have været, er sænket, det giver en stærk og kraftig virkning at bruge himlen til baggrund.

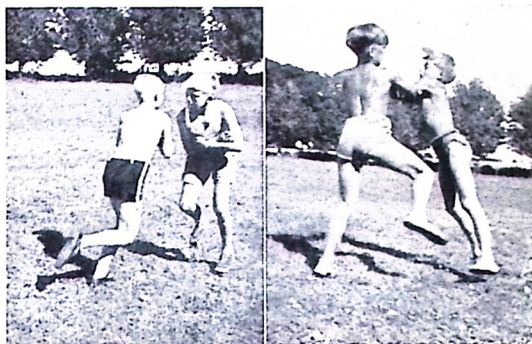
I nogle tilfælde må der gåes den modsatte vej, tage mere med på billedet, noget der ikke er så væsentlig, men dog understreger stemningen og sammenkitter det, så det bliver et motiv (Spejdernes Magasin nr. 5 — 1953). De to lejr billeder skulle også være et eksempel.



KOMPOSITION:

Det vigtigste i billedet må helst ikke ligge i billedets midtpunkt. Hvis du deler billedet i tre dele på hver led, får du 9 firkanter, hvoraf den ene ligger i midten, i hjørnerne af denne firkant skal handlingen foregå.

De forskellige grå toner, og i særdeleshed de næsten hvide og sorte, danner nogle linier eller mønstre, det behøver ikke at være store eller sammenhængende lys- eller skyggepartier, det kan godt være personernes eller tingenes form, det kan være mange mindre partier, men tilsammen giver de, set på nogen afstand, store flader eller



linier. Disse linier skal helst føre ind til det centrale i billedet. det centrale i billedet.

Der er regler for, hvordan disse linier skal gå for at skabe ro i billedet, dette betyder dog ikke, at der ikke kan laves gode billeder uden om disse regler, men det letteste er at bruge opskriften.

Her er nogle af de vigtigste, studér dem nøje, og lad så være med at spekulere for meget på dem, når du skal tage billedet, ellers bliver det alt for indviklet, og du får ikke trykket af i rette tid.

De vigtigste kompositioner er:

- △ Trekanten: de vigtigste linier danner en trekant eller flere, det kan godt være en skæv trekant.
- Cirklen: de to former giver ro og samling på billedet.
- S: komposition.
- ★ Mange linier, eventuelt skævt for hinanden, samles der, hvor det vigtigste i billedet foregår.
- ✓ Diagonalen giver liv og fart i billedet.
- └ L eller U er også godt.

Billederne skal give et indtryk af, hvad der menes.

Almindeligvis skal der være mere plads foran en person end bagved, men vil man understrege fart, en spejder der løber, en bil der kører, skal man gøre det modsatte. Et tilsvarende eks. er vist med de to billeder af drengene, der hopper, og søger at skubbe hinanden om. Det, hvor drengene er højt oppe i billedet, er der mest flugt over, det andet virker mere jordbunden, jeg skulle have taget billedet lavere, så træerne i baggrunden ikke havde raget så højt op, men det er jo altid let at være bagklog!



BJERG VANDRING

AF THORKEL VØGG

slid. Nu forsåler man med »Vibram«. Det er kautchuk. Og det skal vulkaniseres på.

Den gamle (eller nye) sål på de støvler, man vil gå i, bliver ubarmhjertigt revet af, for at man kan komme til at vulkanisere kautchuk-sålerne på. De må importeres, og det er dyrt, men dejligt og alligevel billigst i længden.

Da jeg var i Østrig i 1952 med 5. By for at deltage i et regulært bjergklatringskursus, fik vi alle ordnet vore bjergstøvler på den måde inde i Niels Hemmingsensgade før afrejse. Det var et forlangende fra vor østrigske bjergfører i en forudgående korrespondance. Da vi kom hjem igen efter bl. a. en hel uges daglig klatring på klipper og is med basis i 3000 meters højde, var det næsten ikke muligt at konstatere noget slid på sålerne; de virkede stadig som nye.

Vibram er utrolig hårdt og slidstærkt. Man står godt og fast på sådanne kautchuksåler og glider ikke på våde sten, og støvlerne er ikke så tunge som andre, der er forsynet med tricounis (det er en slags savtakke bjergsøm), og som var det eneste saliggørende indtil for nogle år siden.

Men fordi der er kommet noget nyt og bedre, bliver det gamle og prøvede jo ikke dårligere. Bjergstøvler med brodder og søm er stadig fortrinligt, men altså hårdt at gå på og usikkert på våde klipper, og før eller senere bliver snart en, snart en anden af sømmene slidt eller stødt af, hvorved sålerne molesteres.

Iøvrigt er de rigtige tricounis ikke til at opdrive herhjemme, og selv om de fandtes, så er der ikke den skomager, der aner, hvorledes de skal »syes« på, og selv om der var, så laves der ingen virkelig gode bjergstøvler her i landet. Af Juchtenlæder. Dem må man til Innsbruck efter eller i alt fald syd på.

Hva' så? Ja, man bruger sine ski-støvler og afskriver dem samtidig

til det brug, hvad enten man forsåler dem med Vibram eller bruger dem, som de er.

Det er ikke blot det faste fjeld, der slider på en bjergstøvle. Det er også væden (regn, vand, sne), og der er utrolig meget vand i de nordiske landes højfjeld. At vandre i Lappland vil for en stor del sige at soppe gennem Lappland og vade gennem elve til op midt på livet.

Derfor skal en bjergstøvle være syet forsvarligt og grundigt med bestræk, for ellers griner støvlerne af en før eller senere, når overlæderet løsner sig fra sålen. Væden opløser simpelthen syningen, og man har ingen synderlig glæde af en nok så god sål, når den ikke slutter sig til overlæderet.

1. Valby og 2. Nyboder fulgtes ad i Lappland i 1949, men fik kun gennemført halvdelen af den planlagte rute, fordi de allerflestes fodtøj faktisk var slidt op forinden, mindst af klipper, mest af væde, da der den sommer var usædvanligt meget sne tilbage at sparke sig igennem på lange strækninger.

Når nu problemet støvler er klar, så er der al mulig grund til at bruge dem rigtigt. Gå på hele sålen. Altså ikke noget med at gå på tæerne opad og hælene nedad, men sætte hele foden i — indtil det bliver så stejlt opad, at man også kan tage fat med hænderne.

Derimod kan man altid bøje foden betydelig mere nedad. Der er roget adskillige hæle på nedturen fra Gausta til Rjukan, fordi man har skøjtet nedad på hælene i strakte knæ i stedet for at give sig tid til at sætte hele foden i og bøje knæene. Det giver ganske vist ømme lærmuskler dagen efter, men hvad — det er derfor man har dem.

Hold kroppen oprejst (lodret) hele tiden. Det er fristende langs en bjergside — f. eks. på den hylde i ruten »østre led« til Kebnekaise, som man balancerer henad — at læne sig ind mod klippevæggen, men det giver en falsk sikkerheds-

følelse, for jo skævere ens vægt rammer støvlesålen, des lettere skrider man ud, eller udtrykt med fysikkens ord: lodlinien fra ens tyngdepunkt skal ramme fødderne og altså ikke ramme mellem klippevæggen og fødderne.

Opad og nedad i stejlt terræn — f. eks. en af de to ret stejle kløfter på Kebnekaises østre væg (som dog normalt ikke er svær nok til at kunne henregnes under tindebestigning, altså klatring, da reb og isøkse ikke er nødvendigt — men kan være det tidligt på sæsonen, når der endnu ligger sne) — gælder det om at bruge alle fire lemmer, men kun en ad gangen, således at der hele tiden er to fødder og en hånd eller to hænder og en fod, der har fast greb og sikkert fodfæste. Man skal ikke slime sig opad som en amøbe, men tilstræbe luft mellem krop og klippe, stadig for at holde sig så vidt muligt lodret og derved have overblik over situationen.

Man skal altid vende front mod sin marchretning; groft sagt: opad på maven og nedad på ryggen. Frygtsomme og svimle vil helst vende sig om på maven under nedstigning for at undgå at se ned i afgrunden, men hvis man har det på den måde, så er det klogest at kravle op igen og gå en anden og lettere vej nedad — f. eks. den betydelig længere og kedeligere, men ganske ufarlige »vestre led« til Kebnekaise — det gjorde jeg selv den første gang.

For det er ingen skam at erkende sin forbigående svaghed, tværtimod klogt, al den stund det er rarest selv at gå ned fremfor at blive båret ned. Man skal aldrig

tage nogen chancer af den art, i bjerge, på ski, på motorcykle, det er derfor jeg lever endnu. Men iøvrigt er det med svimmelhed en vanesag. Det er kun den første og den anden dag, at man er uvant med at kigge ned. Man vænner sig forbløffende hurtigt til ikke mere at generes af højder og dybder.

Det farlige ved stejle passager er ikke så meget selve fjeldet, som dem, der bevæger sig på fjeldet. De farlige er ikke en selv, men de andre. Fordi skødesløshed og ufor-sigtighed og mangel på omtanke kan bevirke, at den, der er foran og ovenover en selv, ubetænksomt kan komme til at sætte løse sten i skred, og det kan man godt dø af at få i hovedet, eller blive så for-skrækket over, så at man slækker på sine faste greb og får overbalance. Derfor bør man — op og ned — holde stor afstand og helst om muligt bevæge sig i zigzag.

Thorkel Vøgg.



Jeg bladede for mange år siden i en gæstebog, der lå fremme i Abisko turiststation, og læste om to danske damer, der stolt berettede, at de lige havde »besteget« Nuolja.

Nuolja er en sød lille top på 1163 m, som det kun tager 3 timer at gå op på og ned igen ad en tydelig sti fra turiststationens beliggenhed i 385 meters højde.

Man »bestiger« ikke Nuolja, lige så lidt som man bestiger Himmelbjerget. Det går man bare op på. Ligeledes Gaustatoppen i Telemarken; det er også en hyggelig spadseretur. Gallhöpigen i Jotunheim er heller ikke noget at tale om.

Man bestiger heller ikke Mont Blanc. Der går man også bare op, hvis man ellers kan få vejret. Det kan såmænd gøres på en dag op og ned, hvis man tager svævebanen fra Chamonix (der ligger i ca. 1000 meters højde) op til sneen og derpå går en længere tur over nogle gletchere — det er der masser af mennesker, der gør hver evige sommer på de få dage, hvor vejret er gunstigt; der kan ligefrem være trængsel på toppen af Mont Blanc.

Bjergbestigning i betydning tindebestigning ved hjælp af klatring har ikke så meget med højden at gøre, som med formationen af den tinde, der skal bestiges — eller den dal man skal ned i, for man kan jo også klatre nedad, f. eks. i Grand Canion eller på Bornholm eller bare ned i Fakse kalkbrud.

Ved bjergbestigning forstår de fleste tindebestigning ved hjælp af klatring, og det er noget helt andet end fjeldvandring, som er det emne, jeg i første omgang vil skrive om.

Klatring kræver redskaber, såsom isøkse, klatrejern, reb og for viderekomme tillige en lille massiv bjerghammer til medbragte bolte (forskellige til klipperevner og is), store karabinhager og særlige småreb, mens fjeldvandring kun forudsætter fornuftig påklædning, især fodtøj.

Det er fjeldvandring, man er ude på, når man ikke kan komme videre frem uden at gå på sine ben — eller på ski. Og det er vel kun sommerture i Norges og Sveriges bjerg-egne, der foreløbig kan være tale om for jeres vedkommende, hvis jeres trop tager til f. eks. Jotunheim eller Rondane i Norge eller Lappland i Sverige; langturs på ski i højfjeld er straks noget ganske andet, fordi vejret på sådanne ture kan betyde liv eller død, hvis lederen ikke er tilstrækkelig kyndig og ansvarsbevidst, mens vejret på en sommervandring kan være ubehageligt nok, men egentlig ikke livsfarligt.

Fodtøjet. Støvlerne — ikke sko — det er det vigtigste. Det er dem, der skal bære en over fjeldet.

Man skor en hest for at modvirke slid. Man sætter stålkanter på ski for at modvirke slid. Man sætte brodder på støvler for at modvirke



Lanterneføring:

Et skib, der udlægger eller optager kabler, skal føre:

1. når det ikke gør fart: en rød, en hvid, en rød lanterne lodret oven hinanden.
2. når det gør fart:
 - a. som ovenfor og
 - b. sidelysene.
3. om dagen: 2 røde kugler med hvid firkant ophængt ved spidsen imellem, 6 fod over hinanden.

Mindre fartøjer kan i stedet for sidelysene føre en lanterne, der viser grønt lys til styrbord og rødt lys til bagbord.

Robåde skal — også hvis de er under sejl — vise en klar lanterne, når andre skibe nærmer sig.

Et skib, der indhentes af et andet, skal fra agterenden vise et hvidt lys eller blus, men kan også i stedet føre en hæklanterne.

En ankerligger skal føre:

1. hvis den er under 150 fod lang: forude en klar lanterne, synlig hele horisonten.
2. hvis den er 150 fod og derover:
 - a. som ovenfor og tillige
 - b. agterude og mindst 15 fod lavere en ankerlanterne.

Et fartøj, der er grundstødt, skal føre:

- a. samme lys som en ankerligger og tillige
- b. 2 røde lys, som ved et skib, der ikke er manøvreedygtigt.

Søkrabben.

SKIB, SOM UDLÆGGER ELLER OPTAGER KABEL			
GØR IKKE FART, eller styrer bort fra lagttageren	GØR FART, styrer lige mod lagttageren	GØR FART, styrer til højre for lagttageren	GØR FART, styrer til venstre for lagttageren
IKKE UNDER KOMMANDO	KABELSKIB	ANKERLIGGERE	
DAGSIGNAL	DAGSIGNAL	UNDER 150 FODS LÆNGDE	150 FODS LÆNGDE ELLER DEROVER
GRUNDSTØDT SKIB			
UNDER 150 FODS LÆNGDE	150 FODS LÆNGDE ELLER DEROVER		

(K) = KLAR LANTERNE
 (R) = RØD — —
 (G) = GRØN — —
 (H) = HVIDT

De fire spejdere har vist ikke fået læst Thorke Vøgs artikel om bjergbestigning.

4 søspejderførere fra Ragnar Lodbrogs Sønner har fået tildelt sølvkors og broncekors for livredning. Læs herom side 77

Patruljetur den 21. marts 1954.

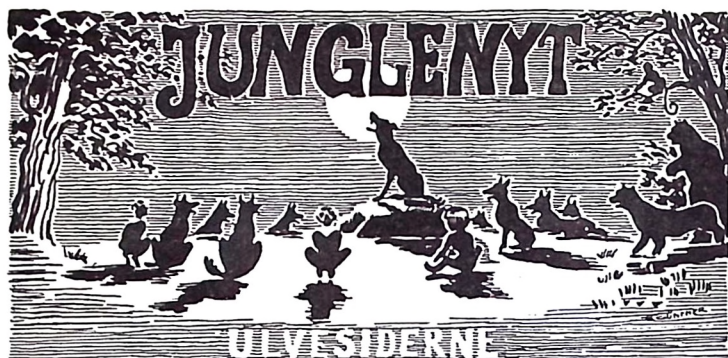
Vi var igen på heldagstur
fra 8 til 16. Nogle andre patruljer
tager på tur fra 9 til 12, men vikan
ikke nå alt det vi skal i den
korte tid- og de andre får vel
ikke så meget ud af det

Efter morsetræningen i den
sidste tid, prøvede vi i dag en svær
mørse på meget stor afstand. Patruljen
delt i to hold, begge bevæbnet med flag og kikkert (lånt!)
Det gik knippel fint.

Svend havde i mellemtiden lavet en god slutnings opgave. Der førte
spor til en forladt hvileplads, hvor vi så et
udbrændt bål, en forladt rygsæk med udstyr,
tom tændstikæske, afbrændte tændstikker
og spor fra pladsen igen. Vi klarede
den nogenlunde og fandt da alle
ud af, at der kun havde været
een person der, og en del andet.

Vi øvede kast med
redningsreb mod en hegnspæl,
hvorpå der stod et krus med
vand i. Det faldt da nød et par
gange. Tilslidst havde vi
spejder gangart på 12 minutter. Vi fik en rute opgivet
og skulle standse, når vi mente at være gået 2 kilometer





Sct. Georgsdag

I denne måned, den 23., holder alle ulve og spejdere i hele verden Sct. Georgsdag. Vi fornyer vort ulve- og spejderløfte på denne dag — det løfte som vi naturligvis gør

føre noget, der er noget værd, er løn nok i sig selv.

God jagt,

Baghera.

Går du med civilembem?

Når en ulveunge er i uniform, volder de ingen vanskeligheder at se, at han er ulveunge og hører til Det Danske Spejderkorps. Men til daglig, i skolen og derhjemme, når han har sit almindelige civile tøj på, kan man da i det ydre se, at han er ulveunge?

Uhyre sjældent! Det ligger ganske simpelt i, at han ikke bærer korpsets smukke civilembem for ulveunger.

Derfor synes jeg, at også du skulle gå med civilembem for derved at oplyse andre om, at du er en af dem, der »vil gøre sit bedste«.

Kureren.

Hylkedam

som er beliggende på Vestfyn, og som I forøvrigt kunne se et billede af i sidste nummer af Magasinet, skal være skuepladsen for 2., 3., og 4. Aabenraa flokkes sommerlejr. — Skal I også på sommerlejr i år, eller tager I på pinselejr i stedet for?

17 raske ulve

fra Gelsted flok har været på 30 km vandring, som de alle gennemførte, selv om man nåede op på 31 km. Men det rører jo ikke en rask ulveunge. Turen gav også anledning til at studere naturen nærmere, og der hjemførtes flere naturting til dagbogen.

Alle tolv

Hoo-Igo, BF Kjeld Frimuth Hansen
5. Odense flok.

Chil, BF Christian Aage,
Sct. Jørgen flok, Søborg.

Muwin, BA Ove Rasmussen,
1. Haderslev flok.

Henrik Steffensen,
1. Hedeflok.

BF Miko,
5. Godthåb flok.

Mang, BF Peter Rambusch,
7. Odense flok.

Bæver, BF Per Rosendahl Møller,
Nybyggerne flok.



vort bedste for at holde hele året. Sagnet om Sct. Georg, som I hører om i jeres flok, fortæller bl. a., at Sct. Georg var ridderen uden frygt. Ham har spejderne valgt at ligne — han er vort forbillede. Sct. Georg kæmpede mod alt ondt og urent — og der er særlig en ting at lægge mærke til — han gjorde sin pligt, og da han blev tilbudt belønning, afslog han den. Det kan vi lære noget af — altid at gøre vor pligt — uden løn — det at ud-



1. Østerbro flok sender med dette billede en hilsen til alle deres ulvebrødre. De vil gerne vise os deres nye stander.

Birkeflokken.

Birkeflokken har været på en dejlig tur til Zoologisk museum. — Søndag den 7. februar stillede flokken på Birkerød station. Vi kom med toget til København, og fra toget gik vi til museet. Vi havde god tid. Imens vi ventede, kom en anden flok ulveunger. Da museet åbnede, måtte vi først i forværelset aflevere bandestanderne.

Så kom vi ind i hallen, noget af det første, vi så, var den »Blå fiske«, et næsehorn og en grube med uddøde kæmpedovendyrers skeletter. Andre steder i hallen var der bl. a.: okapier, moskusokser, alligatorer og en polarræv. Der var også en stor samling af muslinger og søpindsvin. Men der var også en uhyre stor samling fugle; bl. a. var der

en slags måge, hvis vingefang var ca. 3 meter.

Der var meget andet, men vi kan jo ikke fylde hele bladet.

Efter at have været i museet gik vi til Rundetårn. Rundetårn er et 35 meter højt murstenstårn, der er fuld af historie: Christian IV byggede det til astronomerne, men når de havde fået en stjerne i kikerten, så kørte der selvfølgelig en vogn nedenfor, og så rystede hele tårnet. En anden gang ville den russiske zar Peter den Store køre i hestevogn op ad tårnets jævnt stigende sneglegang (det er ikke trapper).

I Rundetårn opbevares den historiske astronomiske samling, og der var vi inde, det er mægtigt interessant. Fra Rundetårn gik vi en tur forbi Nyboder og kom snart til stationen, hvorfra vi tog toget hjem.

Sahi.



Ulleunger fra 1. Gjentotte flok sørger for at kartoflerne bliver skrællede.

Sværdragerne

fra 10. Århus flok skal i år på sommerlejr i Rold skov.

Hjortefods ven

Fortsat fortælling fra det vilde vesten i Buffalo Bills dage

Efter The Scout — Tegninger: Thora Lund

At få overladt en ranch i Kansas i 1880-ernes lovløse dage var en stor begivenhed for en dreng på 11 år. Rob vidste det godt, men hans mund var fast, da han så sin fader stige op på sin hest.

»Farvel, min søn«, sagde John Simpson, idet han slyngede sin riffel over skulderen. »Du skal nok klare det. Der kan ikke ske meget, og indianerne har forholdt sig rolige i den sidste tid. Jeg ville dog ønske, Macpherson var kommet tilbage.«

»Vær ikke bekymret fader«, svarede Rob, »jeg vil faktisk meget hellere undvære Macpherson. Bed moder skynde sig at blive rask.«

Rob så efter sin fader så længe han kunne øjne ham. Hans moder opholdt sig hos slægtninge på rekreation efter en sygdom, men hun var pludselig blevet dårligere, og der var sendt bud efter faderen. Drengen tog sin riffel ned, og idet han prøvede at fløjte en lystig melodi, begyndte han at rense den.

En halv times tid senere hørte han lyden af heste og løb ud for at se, hvem det var. Det viste sig at være Macpherson, formanden, med tre ranchfolk og en række heste.

Rob forklarede om sin moder, og at hans fader var taget af sted og sagde, at hans fader havde givet ordre til, at hestene skulle blive på ranchen, medens han var væk.

Macpherson fulgte ham ind i huset.

»Så du skal passe på det hele nu?«, snurrede han. »Ikke mig, formanden, men en ung haneekylling som dig.«

Rob blev rød i hovedet.

»Jeg gentager kun, hvad min fader bad mig fortælle dig«, sagde han.

»Og din faders ordrer er, at vi skal efterlade hestene her, hvad?« sagde han.

Han rejste sig og slentrede ud af huset.

»Hvar er der i vejen med ham«, tænkte Rob. »Han har altid været slem, men nu — — —.«

Han trak på skulderen og besluttede at lade manden være alene. Da han hængte sin riffel op, kom han til at røre ved en bu, der hang ved siden af, og hans tanker gik til vennen, Hjortefod. Det var noget siden, han havde set indianerdrengen. Mange gange var de gået på jagt sammen, og tillige havde Robs ven, Gwyn Grame, med øgenavnet Pard, fra naboranchen været med dem.

Som Rob stod der og tænkte på sine venner, var der noget, der hvislede forbi hans øre og satte sig fast i træværket. Det var en pil.

Et øjeblik var Rob overrasket. Så vendte han sig som et lyn og sprang til den åbne dør. Galloperende vildt over prærien løb en indianerhest og på dens ryg sad en brun, slank dreng.

Rob stirrede forbavset.

»Men — det var jo Hjortefod!« udbrød han.

Rob vendte tilbage til huset og trak pilen ud af træværket. Et stykke birkebark var fæstnet til den.

Naturligvis havde Hjortefod valgt denne måde at sende en besked på, tænkte Rob smilende.

Så døde smilet væk, da han så på de indianske tegn. Hvad var dette? Nogle skikkelser der skød med pile, andre der skød med bøsse; ildtegnet og krigstegnet! På foden stod tegnet, der betød »en ven«, og det var alt.

Robs ansigt var kridhvidt. Han kendte fuldt ud betydningen af disse tegn. Indianerne havde rejst sig til kamp!

Hans hånd rystede, og birkebar-ken faldt på gulvet. Det var altså grunden til, at Hjortefod ikke var kommet ham nær i den senere tid. Han vidste, der var krig i luften, og han kunne ikke være ven med en dreng, som var en fjende af hans folk. Og dog havde han, for deres venskabs skyld, risikeret opdagelse og vanære for at advare Rob.

Rob vidste, at han måtte handle med det samme. Han løb ud i baggården og råbte. Stedet var helt øde og stille, og han råbte igen.

»Macpherson! Bronson!«

Med synkende hjerte løb han hen til udbygningerne. Der var ingen lyd af heste, ingen tegn på mennesker. Der var stille overalt.

Rob forstod, at mændene havde taget hestene og var taget af sted — stjålet sig bort, medens hans fader ikke var hjemme.

Han var alene på ranchen, og indianerne samlede sig til kamp!

Hele livet glemte Rob aldrig den forfærdelige følelse af ensomhed, der kom over ham, da han stirrede ud i den tomme gård, og vidste, at han var ladet alene tilbage og skulle stå ansigt til ansigt med indianerne.

Macpherson og de andre mænd kunne ikke have hørt om indianernes opstand, for selv de — rå og samvittighedsløse — ville ikke lade en dreng stå ansigt til ansigt alene med faren. Advarslen var kommet for sent.

Da han igen kunne røre sig, løb Rob over til stalden efter sin egen hest, Kaptajn. Hvis mændene lige var taget af sted, ville han måske være i stand til at indhente dem.

Men ved Kaptajns stald stod han som lamslået. Hans hest var væk! Mændene havde stjålet den.

Rob skælvede, da han vendte sig bort. Kunne han forsvare ranchen? En dreng, selv med en bøsse, kunne kun gøre meget lidt.

Så kom han til at tænke på sin ven Pard Graeme og hans fader. Var de blevet advaret? Han troede det ikke. Han måtte hellere skyn- de sig hen til dem og alarmere dem.

Han drog af sted, idet han knu- gede sin riffel i hånden. Der var 10 lange miles at gå tværs over



prærien for at nå Pards ranch. Det var brændende varmt, og han følte sig træt og syg, men han måtte ikke give op.

Hvert femte minut drejede han hovedet og så tilbage langs sporet, idet han hvert øjeblik ventede at se indianernes mørke skikkelser og deres heste, med vajende fjer og tomahawker og udstødende deres vilde krigshyl.

Men indtil nu havde alt været roligt. Pludselig sprang en skikkelse frem mod ham. Robs blod blev til is. Han løftede riflen til skulderen. Hvis han skulle dø, ville han i det mindste kæmpe.

Så så han, at skikkelsen var en rytter, der ledte en hest ved sin side. Der var ingen krigsfjer. I det mindste var det ikke en indianer.

Rytteren kom nærmere, og Rob sænkede riflen med et befrielsens suk. Der var ingen fejl muligt med

hensyn til hesten. Det var hans egen Kaptajn.

Rytteren standsede og ventede, indtil Rob løb henimod ham og begyndte at klappe hestens hals overlykkelig. Dyret vrinskede af glæde og gned mulen mod Robs hals.

»Ja, jeg går ud fra, at det er din«, sagde rytteren. »Jeg fandt ham spadserende på sporet. Det ser ud til, at den er løbet væk.«

»Den blev stjålet«, sagde Rob. »Men jeg gætter på, at mændene ikke kunne holde den. Kaptajn kender et eller to trick, og jeg kunne lide at se den mand, som ville ride på den, og den ikke ønskede at blive redet af ham.«

»Og hvor skal du hen?« spurgte manden.

Næste gang hører vi om et spændende møde med indianerne.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN



Peter O. Rosenstand.



Børge Grønbæk Nielsen.



Bent F. Sørensen.

SØLV kors og BRONZE kors for LIV redning



Per Bruhn.

Tropsassistenterne Per Bruhn og Peter O. Rosenstand har fået tildelt sølvkorset for livredning, og tropsfører Børge Grønbæk Nielsen og tropsassistent Bent E. Sørensen har fået tildelt bronzekorset for livredning.

Alle fire er førere i Ragnar Lodbrogs Sønner, og de var en lørdag eftermiddag i slutningen af august måned sejlet fra Holbæk med kurs mod Nykøbing S. Da de passerer vest for Ourø, opdager de to lystfiskere i en lille jolle. Denne jolle kommer i vanskeligheder, efter at der er sat et sejl, som den ikke kunne bære. Jollen kæntrer, og begge de ombordværende falder i vandet.

Søspejderbåden blev straks vendt, men da båden måtte krydse sig til-

bage til den havarerende jolle, gik der desværre et stykke tid, før man nåede hen til den. På det tidspunkt var kun den ene af lystfiskerne at se, og han blev reddet af Peter Rosenstand og Per Bruhn, som begge sprang i vandet og ved hjælp af en redningskrans holdt ham oppe, til Børge Grønbæk Nielsen og Bent Sørensen fik manøvreret båden hen til dem.

Medens der om bord blev ydet en første hjælp ved massage og tørre tæpper, foretoges der en forgæves eftersøgning efter den anden lystfisker. Herved bjergedes jollen samt dens mast og sejl.

Alle fire fortjener ved deres modige redningsdåd de udmærkelser, de her har fået.



Det spændende øjeblik, da en blåmejse, en grønsmutte, en gul og en grøn ulveunge udtrak vinderne.

Over 2500 løsninger!

»Spejder Jul« 1953 blev en foreløbig rekord m. h. t. oplag, idet de 4 spejderkorps tilsammen solgte 81.000 eksemplarer. Alle korps havde udsolgt inden 5. december, og der kunne have været solgt flere tusinde eksemplarer mere.

Det blev også på anden måde en rekord, idet »Spejder Jul« med dette antal er det danske børne- og ungdomsjulehefte, som har det største oplag.

»Nøddeknækkeren« — »Spejder Jul«s populære opgavetillæg — har også sat ny rekord, idet der i år indkom over 2500 løsninger.

Og nu har en blåmejse, en grønsmutte, en gul og en grøn ulveunge udtrukket de lykkelige vindere af de mange præmier. — Vi bringer her vinderlisten, idet vi kan forælle, at præmierne er tilsendt vindere.

VINDERLISTE:

1. Ellen Kirkegaard, Langøre, pr. Tranebjerg, Samsø.
2. Inge Astholm, Slotsgade 26, Odense.
3. Sonja Hansen, Stenderupgade 4, København V.
4. Gerda Olesen, Aagade 3, Holstebro.
5. Fritz Walham, Sdr. Boulevard 3, Nykøbing F.
6. Else-Merete Kjær, Gl. Køgevej 255 A, Hvidovre.
7. Flemming Sander Hansen, Stenbrudsvej 16, Nexø.
8. Helge Løfquist, Bolandsvej 5, København Ø.
9. Hans Søren Honoré, Rosenvænget 11, Nakskov.

10. Kirsten Kristensen, Frederikssundsvej 94, København.
11. Margit Nyrup, Nærgårdsvej 116, Skive.
12. Lis Nielsen, Vestervang 33, Skive.
13. Knud Erik Sørensen, Munkesøvej 23, Roskilde.
14. Peter Søren Gamdrup, Skyttehusgade 17, Vejle.
15. Per Bredahl, Skoleholdervej 48, København.
16. Karen Hansen, Vestergade 1, Nyborg.
17. Tommy Hansen, Sct. Hansgade 2, København.
18. Kirsten Ravn, Staldgaardsgade 34, Vejle.
19. Kai Groth, Bogtrykkervej 45, København. (Trøstpræmie).

Tropshus nedbrændt.

I Hjørring har man haft det uheld, at tropshuset er brændt. Il-



Egern fra 1. Østerbø viser os deres patruljehjørne.

den blev opdaget en sen aften, og inden brandvæsenet nåede frem til huset, var det så godt som nedbrændt. Man antager, at ildens opståen skyldes en overhedet kakkelovn.

Patruljeførerne i Kongsvang trop

har i januar været på en ikke helt almindelig week-end, idet den formede sig som en vandretur med overnatning i telt. Det frøs 6 grader, og bondemanden, på hvis mark man sov, troede, at patruljeførerne var tossede, og lokkede med et dejligt lunt loft. Hertil kunne de svare, at de havde et dejligt lunt telt, men det var nu en overdrivelse.

Trods alt sov man fint, men det var med en vis forsigtighed, at teltet næste dag blev pakket sammen, for teltvæggene var blevet stivfrosne. Heldigvis skete der ikke noget med teltet. Det viste sig iøvrigt, at den lejrplads, der var blevet valgt



i nattens mulm og mørke, var en eng, og hvor teltet havde stået, var der nu blevet temmelig pløret.

Det er nogle helt rigtige lejr-sportsfolk disse patruljeførere, for de havde vist, at et telt er glimrende at overnatte i uanset vejr og årstid.

Baden-Powell varde.

En varde til minde om Baden-Powell vil i år blive rejst på et næsten 3000 m højt bjerg i Californien, der er opkaldt efter ham.

Det er meningen, at de forskellige landes spejderkorps skal sende sten til denne varde. Det er tre californiske spejdere, der har fået ideen.



Som lovet i sidste nummer kan du denne gang læse om bjergbestigning, og DC Thorkel Vøgg skriver videre om samme emne i juni nummeret af Magasinet.

Det er vort indtryk, at flere og flere interesserer sig for fotografering, og derfor har vi i redaktionen bedt Emil Davids fra Odense, som er mangeårigt medlem af korpet og som sådant har været divisionschef for Nordvestfyns divisionen, om at skrive om fotografering.

Han har optaget flere film, senest Wakambafilmen. Hans første artikel finder du i dette nummer, og i de kommende måneder vil du finde mere om fotografering, bl. a. om belysning, blitzlys, eksponering og fotografmærket. Og så kan jeg røbe, at vi vil starte en stor fotokonkurrence her i den kommende sommer, men herom senere. Så du gør klogt i at følge med i vor fotose-rie!

Jeg gør opmærksom på, at meddelelser til æressiden må indsendes senest den 20. i hver måned, og vil først blive optaget i det nummer, der kommer ca. 40 dage senere. — Dette gælder også øvrige bidrag til bladet Venlig spejderhilsen

Skotte

1. Valby trop

lader deres sommerlejr gå til Rjukan i Norge. Som optakt til denne lejr laver hver spejder i den løbende patruljekonkurrence en rejsebrochure over en rejse til Rjukan.

England.

40th Hartlepool Group fejrer i år 21 års fødselsdag og ønsker i den anledning at indbyde spejdere fra 5 forskellige lande til sin lejr i sommer med efterfølgende indkvartering.

Hartlepool ligger i County Durham, og jernbanestation er Darlington. Lejr og indkvartering fra 30.

DYR-DAVNE-TIL ÆRES-SIDEN

1. KL-SPEJDERE

- Ermelund trop
SM Flemming Becker Saul
2. Lyngby trop
Flemming Jensen
1. Søborg trop
PF Niels Nielsen

2. KL-SPEJDERE

1. Bogenes trop
Jørgen Andersen
Karl af Rilles trop
PF Troels Johansen
9. Aarhus trop
PF Peder Bay Møller
PF Jens-Jørgen Svendsen
PA Kaj Burlund
1. Søborg trop
PF Niels Nielsen
1. Korsør trop
SM Erik Christensen
PF Jørn Modell
PF Verner Jensen
PA Flemming Petersen

- Henry Jørgensen
6. Godthaab trop
PA Flemming Hagemann
Kurt Jakobsen
1. Gelsted trop
PF Knud Erik Andersen
PF Henning Rasmussen
PA Hans Andersen
5. Østerbro trop
PF Torben Olsen

1. Bøglid trop
Villy Hansen
Preben Madsen
1b Tyllesen
Evan Knudsen
1. Silkeborg trop
PF Paul Martin Nielsen
6. Østerbro trop
PF Otto Lange
1. Assens trop
PF John Nielsen

3. KL-SPEJDERE

- 100 km
5. Østerbro trop
PF Palle Juhl Jensen
PA Jørgen Ramsing

- Leif Petersen
75 km
5. By

- PF Jens Ager
60 km
1. Gjentofte trop
PF Lauritz Ørum
Svend Eggers
Leotruppen
SM Ture Ibsen
PF Jørgen Thraane
PA Bruno Thiele
PA John Carlsen
Kurt Hansen
John Rønnekamp-Sørensen

4. KL-SPEJDERE

9. Aarhus trop
PF Bent Hjortshøj
1. Assens trop
PF Ole Plum
1. Søborg trop
SM Frits Perlt
PF Henrik Mortensen
PF Kurt Odborg
Ermelund trop
SM Peter Anker

juli—14. august 1954. Alt er gratis fra ankomst til og afrejse fra Darlington station. Indbudt er en patrulje på indtil 6 spejdere, eventuelt med en voksen fører.

Anmodning om deltagelse gennem divisionen til korpskontoret.

Kay Lauritzen.

1. Silkeborg trop

har været på week-end tur i otte graders kulde og »stiv kuling«. Derfor blev det en dobbelt hård tur til »Nordpolen«, gården Stensberg ved Kjellerup. Undervejs løstes forskellige opgaver, og aftenen tilbragtes i kjellerupspejdernes hyggelige tropshus med en god ild i pejsen. Ved denne lejlighed uddeltes mødeknapper, 4 guld og 6 sølv. Overnatningen fandt sted i lade.

Søndagen bød på et 8 km langt orienteringsløb, der afsluttedes med madlavning. Alt i alt en »manne-tur«, der vil huskes længe.

2. Sønderborg trop

vil i år holde sommerlejr i Nørreskov ved Lillebælt med deltagelse af 15 engelske spejdere, som kommer fra Richmond/Twickenham on Thames. Efter lejren bliver de i nogle dage indkvarteret hos trop-pens spejdere.

Brevveksling med udenlandske spejdere er både interessant og lærerigt, og nu er der igen en chance for at komme i gang med en sådan brevveksling. Korpskontoret har adresser på enkelte spejdere fra England og Canada samt flere fra USA. Spejderne er i alderen fra 12—15 år, og af interesse, som de har ud over spejderarbejdet, skal nævnes: frimærker, modellfly og fotografering. En af de amerikanske spejdere kommer antagelig på besøg til sommer. Henvendelse sker til korpskontoret, Fiolstræde 19.

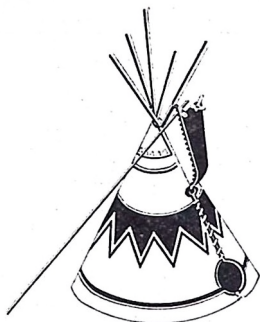
Dal-kolonnen

fra Århus divisionen har planlagt en 10 dages sommerlejr nord for den gamle Rhinby Koblenz i Tyskland.



Jokke

har læst om de jamboretter, der skal laves til sommer. Han spekulerer på, hvordan de smager, for han har nemlig aldrig smagt en jamboret.



Konfirmationsgaver

NYHED!
se tegningen

SPEJDERTELEGRAMMER

Sct. Georg og dragen	0,50
Spejder med signalhorn	0,75
Mappe med gylden spejderlilje og indlæg	1,50—1,75
Totempæl med telegram	3,75
Tee-pee til borddekoration og sangskjuler — komplet m. »stænger«	3,85
Totempæl — stor størr. sangskjuler	9,85



SILVA-KOMPAS

Skolekompas	10,00
Etui hertil	2,50
Silva — type 7 m. vædske	21,50
Etui hertil	2,50
Silva — type 2 m. vædske	26,50
Etui hertil	3,50
Silva — type 8 m. lup	45,25
Etui hertil	4,00



MEISER OG RYGSÆKKE

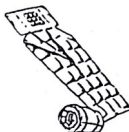
Bemærk de specielle
nyheder i kataloget.

Spejdermeis m. lomme ..	44,00
Rovermeis m. 3 lommer ..	58,00
Turistmeis m. skuldertaske	68,00



KIT-KAT TVÆRSÆKKE

af webbing — 3 års garanti	14,00—15,50
med løst kortetui	18,25
KIT-KAT-PAKSÆK er både rygsæk, skulder- taske og håndtaske	27,50
KIT-KAT RANSEL	78,00



SOVEPOSER

Krøluld	40,00	45,00
Lama	62,00	66,00
Halvdun	75,00	85,00
Heldun	95,00	105,00
Lagenposer	9,50	12,50
Hylstre	9,50	11,50

LYGTER — SLIREKNIVE — BØGER

se kataloget med de fine tilbud

Drengetelt — canadisk model — letvægtsdug
bronze el. khaki 110×118×180×30×5 kr. 69,00

Underlag

Canadisk telt — let cottonette — hvidt
120×120×200×40×12

Underlag

Canadisk telt — cottonette — broncefarvet
120×120×200×40×12

Underlag

Et telt var måske
netop det
der blev den
bedste gave



Alle telte leveres i pose med delte stænger og
pløkke i pose.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunerører
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvæjen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørbj.

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palm 4528
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3.36.13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K
Telefon Palm 5711
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret